

ritet være at beregne af Antallet af samtlige stemmeberettigede, ikke blot — som i Pkt. 2 i Septemberforliget — af de afgivne Stemmer.

Af *Forligsmanden* er der til Arbejdsgiverrepræsentanternes Afstemningsforslag stillet et Ændringsforslag, der vel hviler paa Princippet om, at simpel Majoritet skal være tilstrækkelig til Forkastelse af et Forslag, men saaledes, at denne beregnes af samtlige stemmeberettigede, dog med Fradrag af 10 pCt. af disse, der normalt maa antages paa Grund af Sygdom o. lign. at være forhindret i at afgive Stemme. Ud fra disse Betragtninger kræves der herefter til Forkastelse af et Mæglingsforslag mindst 45 pCt. Nej-Stemmer af samtlige stemmeberettigede.

Overfor begge disse Forslag maa det nu straks hævdes, at Forholdene for Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer vel ikke formelt, men reelt ligger ganske forskellige. I saa Henseende behøver man blot at pege paa, at det er langt vanskeligere for Arbejderorganisationerne med de relativt store Medlemsantal end for Arbejdsgiverne med de i Forhold hertil faatallige Organisationsmedlemmer at faa den store Afstemningsprocent frem. Men dertil kommer, *baade* at Interessen i de forskellige Spørgsmaals Afgørelse vil blive mere varierende, jo større og mere forskelligartet Antallet af Afstemningsdeltagere er, og at det vil være langt vanskeligere at oplyse det meget store Antal stemmeberettigede om, hvad Afstemningen i Enkeltheden drejer sig om og betyder for den enkelte. Endelig vilde Udgangspunktet — en vis høj Procent af de *stemmeberettigede* — i Kraft af en saadan Ordning Uligelighed overfor Arbejderorganisationerne kunne friste disse sidste til under en alvorlig Konfliktsituation at anvende særlig haardhændede Agitationsmidler for at drive det tilstrækkelige Antal frem til Afstemning. Regeringen maa derfor være enig med Arbejdernes Repræsentanter i en Afvisning af det i de fornævnte Forslag indeholdte Afstemningsgrundlag.

Der er derfor ingen Tvivl om, at man bør gaa over paa det af *Arbejdernes* Repræsentanter i Udvalget hævdede Standpunkt, at selve *Stemmedeltagelsen*, i Overensstemmelse med den historiske Udvikling, jfr. Septemberforligets Punkt 2, og med almindelig dansk Foreningspraksis, maa danne det principielle Grundlag for Bedømmelsen af Afstemningsresultatet.

Men selv om man altsaa lægger Antallet af de stemmeafgivende, og ikke af de stemmeberettigede, til Grund, maa man dog gøre sig klart, at Forholdene paa dette

Omraade i Modsætning til Forholdene indenfor almindelige Foreninger er af en særlig Beskaffenhed. Det vil formentlig fra alle Sider erkendes, at der her foreligger et Omraade, hvor Samfundshensyn kræver, at der haves Sikkerhed for, at den Vedtagelse, der træffes af en faglig Organisation, virkelig er et Udtryk for et Standpunkt, der har en *almindelig Stemning* for sig indenfor Organisationen. Men denne Sikkerhed vil aldrig i fornødent Omfang kunne være til Stede, naar den blotte Majoritet af de afgivne Stemmer skal være afgørende. Dertil ligger der for store Usikkerhedsmomenter i en øjeblikkelig, eventuelt haardhændet Agitations tilfældige Udslag. Dette Hensyn maa give sig Udslag i, at en mindre Stemmedeltagelse maa medføre, at der kræves større Kvotient for Forkastelse.

Med Hensyn til de Forslag, der paa Grundlag af det Princip, at Antallet af stemmeafgivende lægges til Grund, er fremkommet i Udvalget, nemlig Arbejdsgivernes *subsidiære* Forslag (hvorefter den ovennævnte Kvotapart, 75 pCt., vil være at beregne af de *afgivne* Stemmer, (Bilag 1, Sp. 2343) og det fra Arbejdernes Repræsentanter fremkomne Forslag med den deri indeholdte Skala (Bilag 1, Sp. 2339), maa Regeringen imidlertid hævde, at hver af Parterne, som naturligt er, har betragtet Problemet i for høj Grad ud fra deres eget særlige Standpunkt. Arbejdsgiverne, for hvem der er Tale om et relativt ringe Antal Medlemmer, der praktisk talt alle afgiver Stemme eller i hvert Fald det vil kunne bringes dertil, vil her være tilbøjelige til at kræve en høj Procent af de afgivne Stemmer som Grundlag for Afgørelsen. Paa den anden Side vil Arbejderrepræsentanternes Forslag ikke i sin praktiske Udformning medføre tilstrækkelig betryggende Resultater i Forhold til det efter § 3 i fornævnte Lov af 31. Januar 1933 krævede. Forslaget betyder i Virkeligheden kun et ringe Skridt bort fra det hidtil fulgte Princip om den blotte Majoritets afgørende Betydning. Først ved en saa lav Stemmedeltagelse som 10 pCt. af de stemmeberettigede naar det op til at kræve henimod et Antal af $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer, nøjagtigt 61 $\frac{1}{4}$ pCt., til Forkastelse af et stillet Mæglingsforslag.

Overfor disse i Udvalget fremkomne Afstemningsforslag har Regeringen derfor ment at maatte søge den rigtige Løsning af Spørgsmaalet ved at vælge et Standpunkt, der med Bibeholdelse af de rigtige Momenter i de to Forslag, i højere Grad end disse lægger Vægt paa, hvad Samfundsinteressen i Arbejdsforholdenes rolige Udvikling maa